

Začněme obecněji. Já jsem se díval na váš profil, kde máte uvedené jako hlavní odvětví atletiku a lyžování, ale všiml jsem si, že vaše zaměření je hodně různorodé. Jaký máte vztah k baseballu? Jste na něj v rámci redakce určen stabilně, nebo se o něj dělíte s dalšími? Jak probíhal výběr reportéra pro WBC? Přihlásil jste se sám, nebo to na vás „zbylo“?

Musím se naprosto otevřeně přiznat, že jsem se k tomu dostal v rámci spolupráce, kterou jsme jako redakce navázali s baseballovou asociací. Oni se na nás obrátili, chtěli se dohodnout na partnerství k letošnímu roku, směrem tedy hlavně k mistrovství Evropy, které bude v září tady v Česku. Součástí té dohody bylo to, že pojedeme za redakci na World Baseball Classic.

Takže já se přiznám, že jsem do téhle doby neměl s baseballem moc zkušeností, kdysi jsem o tom nárazově psal, že jsem byl na tiskovce národního týmu, ale já těch sportů mám hodně jsem zvyklý se rychle orientovat, takže jsme si to v redakci tak zhodnotili, že to padlo na mě. I z těchto důvodů, že mám nějaké zkušenosti a že jsem schopný se rychle zorientovat. Takže jsem vyrazil na WBC a tím vlastně začala moje baseballová kariéra novinářská.

Co tedy obnášela vaše příprava? Jak dlouho vám trvalo, než jste dostatečně pochopil, o co v baseballu jde a dokázal to čtenářům předat?

Měl jsem na to asi tak měsíc času před tou cestou, takže jsme chodili na tréninky národního týmu, vyrazili jsme za některými hráči, např. za Martinem Schneiderem v Olomouci v hasičárně jsme dělali reportáž, a snažil jsem se prostě zorientovat i v pravidlech s ohledem právě na to, jak to pak předávat lidem, aby to bylo pochopitelné. Protože tam byly reálné problémy, že ten baseball v tomto měřítku, ve kterém jsme to dělali, v mainstreamových médiích zas tak nebyl.

Takže se musela hledat nějaká forma, jak jim to vysvětlit pochopitelně, tak jsem se o to snažil, abych zároveň popisoval nějakým způsobem tu hru, jak probíhala, ale aby to zároveň pro ty lidi bylo pochopitelné.

Pochopil jsem, že jste byl přímo na místě v Japonsku. Byl jste po celou dobu přímo s týmem, nebo jste měl jen nějaká okénka, kdy jste měl k týmu přístup?

My jsme tam letěli už do Miyazaki asi tři nebo čtyři dny předtím, než se tým přesouval do Tokya. Byl jsem tam já a kolega Jakub Kanta z Radiožurnálu. Viděli jsme tam dva nebo tři přátelské zápasy proti týmům z industriální ligy. Bydleli jsme v hotelu s týmem, měli jsme k těm hráčům velmi dobrý přístup, všichni chápali, že jsme tam proto, abychom o nich referovali. Řekněme, že z normálního novinářského hlediska ten přístup byl nadstandardní. Normálně mají novináři hranice někde jinde, my jsme týmu byli opravdu daleko blíž, což bylo skvělé.

Pak jsme letěli do Tokya, zase jsme s nimi bydleli ve stejném hotelu. Co se týče akreditace, byli jsme regulérně členové týmu, což je nestandardní. Pro tento účel to ale bylo výborné, že jsme k těm hráčům měli přístup a byli všichni velmi ochotní. Celé věci to určitě prospělo.

Zeptám se trochu na odlehčení. Měli jste koupenou letenku z Japonska zpět do Prahy, nebo jste týmu věřili a byli připraveni cestovat s nimi do USA (kde se hrálo play-off, pozn. autora)?

Přiznám se, že to bylo nastavené tak, že poletíme zpět do Prahy druhý den po posledním zápase základní skupiny. Je pravda, že tam pak byla ta situace, že zcela reálně bylo ve hře, že by kluci postoupili, ale musím říct, že jsme to úplně do detailu neřešili. Kdyby se to náhodou stalo, tak by to byla samozřejmě senzace, pak by byla otázka, jak by zareagovala MLB, jestli by to nějakým způsobem podpořila. Ale myslím si, že pro nás už by asi bylo nereálné s týmem letět. Všichni hráči, realizační tým s tím počítali, měli to všechno zařízené, pro nás by to bylo asi složitější. Těžko říct, ale připravené to nebylo.

Tohle téma jsem si vybral, už jste to trochu zmínil i sám, protože baseball v Česku není příliš rozšířený a WBC představovalo takovou první velkou příležitost, jak ho dostat mezi lidi. Jak jste vnímal svojí roli, že máte šanci přispět k popularizaci tohoto sportu?

Mně se právě tohle strašně líbilo. Já tohle dělám moc rád. Nepíšu o fotbale nebo hokeji, píšu o těch „menších“ sportech, i když jsou třeba globálně rozšířené. Mě baví to těm lidem přibližovat, rád píšu o americkém fotbale, o NFL, nebo třeba i o atletice a o plavání, které bohužel v současném mediálním světě jsou hodně podceňované, ale dají se tam najít velmi zajímavé

příběhy. Takže i přesto, že jsem ten baseball nedělal předtím, tak mě tohle na tom lákalo, věděl jsem, že je to atraktivní téma. Že je možné to lidem přiblížit a za sebe jsem měl i opravdovou snahu pomoci tomu sportu, aby se tady chytil, aby ho lidi pochopili a našli si k tomu vztah.

Zmínil jste partnerství s baseballovou asociací. Vzešel z jejich strany nějaký požadavek na témata článků, počet článků nebo cokoliv jiného?

Takhle jsme to stanovené přesně neměli. Ta dohoda byla jasně stanovená, že my se budeme snažit co nejvíce o týmu psát, už dopředu v té přípravě jsme chodili s webovou televizí a snažili jsme se i po této stránce, aby na webu to bylo co nejživější. Nebylo to prostě přesně stanovené, ale myslím, že prostor, který jsme tomu věnovali, byl značný.

Když se přesuneme od webu k novinám, baseball se tam objevil jen párkrát, vždy na zadních stranách. Kdo rozhoduje o tomto rozložení, o tom, na jaké strany a v jakém rozsahu se baseball dostane?

Ono to bylo tím, že ten turnaj byl časově omezený, roli hrál i časový posun. Takže to spíš byla souhra okolností, že vyloženě v těch novinách se baseball objevoval asi tak během toho týdne, nebo ten turnaj pro český tým trval čtyři dny, ale byl to v podstatě týden. Na tom webu bylo to období delší. Samozřejmě jsme něco psali i předtím a potom i nárazově v průběhu léta. Ještě se to zintenzivní teď směrem k mistrovství Evropy.

Co se týče toho, že to bylo na zadních stranách, to je zkrátka výsledek toho, jak jsou ty noviny u nás rozdělené. Většinou vpředu je fotbal, pak hokej a pak jsou ty naše ostatní sporty. Takhle je ta organizace práce u nás v redakci nastavená, mění se to jen ve výjimečných případech. Třeba když Vondroušová vyhraje Wimbledon, tak tenis pak je vpředu toho vydání, ale jinak to běží takto.

Co se týče titulní strany, tam se baseball objevil jen jednou v rohu stránky, bylo to po té slavné výhře nad Čínou. Nebyla šance dostat se tam s baseballlem víckrát, aby to čtenáře přímo trklo do očí, že se nějaký baseball vůbec hraje?

Titulní stránka, to u nás vždy řeší šéf vydání, u nás se tomu říká supervizor, ten má na starosti výrobu novin a ten to rozhoduje na základě aktuálních událostí. Samozřejmě zvažuje se to, že

naše čtenářská komunita Deníku Sport má zájem hlavně o fotbal, takže ta titulka tohle musí nějak reflektovat. Asi by tam ten baseball mohl být častěji, ale zpětně se mi to těžko hodnotí.

Je to i o tom, že tento turnaj byl jakýsi start nové éry českého baseballu i v mediální sféře. Myslím si, že to bude pokračovat dál, teď bude mistrovství Evropy, samozřejmě ten sport si musí nějakou pozici budovat a určitě to do budoucna bude lepší. Ale neviděl bych v tom něco nepříjemného vůči baseballu, že nebyl tolikrát na titulní straně, ta je omezená, často je to i grafická věc, že se tam těch věcí vejde méně. Určitě to nebylo o tom, že bychom byli nějak neuctiví vůči baseballu.

Zmínil jste start nové éry baseballu. Pociťujete už nyní v Česku rostoucí zájem o baseball?

Nejen v Česku, je to i ve světě. Asi bych měl zmínit, že jsem se dohodl s asociací a zpracovávám knihu o tom příběhu. A vím, že v zahraničí už jsou náznaky, že by ten příběh českého týmu byl zdokumentovaný třeba ve Spojených státech. Takže řekl bych, že ten dopad je ohromný.

Co se týče české veřejnosti, tak tohle je takový základ a baseball z něj bude těžit v dalších letech. Jde i o to, že oni postoupili na další turnaj WBC, takže je tu taková tříletá perioda, kdy tu bude jasný cíl, jak v tom mediálním prostoru tohle bude rezonovat. Navíc je tu teoretická šance bojovat o účast na Olympijských hrách 2028, i když tam to ještě není jasné, ale předpokládá se, že by baseball mohl v programu být.

Kromě toho v té reprezentaci, nebo obecně v českém baseballu, je spousta talentovaných hráčů. Je předpoklad, že reprezentace dál bude silná. Je tu možnost nějakých příběhů, že by čeští hráči hráli v Japonsku, možná teoreticky v MLB, i když tam ty podmínky jsou teď těžší než v minulosti. Ale prostě jsou tady předpoklady pro velký boom a jde jen o to, že české publikum si na to musí zvyknout. Tak, jak si zvyklo na biatlon, musí si zvyknout na baseball.

Po většinu průběhu turnaje jste psali v podstatě jen o českém týmu, sem tam se objevilo okénko s pár výsledky ostatních zápasů, ale většinou ani to ne, informací o turnaji jako takovém bylo málo. Bylo to rozhodnutí redakce, nebo z čeho to vyplynulo?

Tam šlo i o to, že ten turnaj se vyvíjel hodně rychle. Víam, že jsem psal například o zranění hráče Portorika, pak třeba finále USA – Japonsko. Takhle, ta dohoda s asociací bylo o obsahu o

českém týmu, takže to se dělo. Ten turnaj jako takový je pak v rámci redakci a všedního dne jen jednou z událostí a redakce každý den zvažuje, jak se ke které události postavit.

Mě třeba zaujalo i v rámci novin, když jsem prohlížel jednotlivá vydání, že baseball se neobjevil ani v rámci výsledkového přehledu na zadních stranách, kde jsou všelijaké sporty. Dostal se tam jen párkrát při závěrečných bojích, ale jinak v průběhu turnaje by čtenář vlastně ani nezjistil, že hrají i jiné týmy než Česko. Není to podle vás škoda?

To záleží na rozhodnutí redakce. Může to být z prostorových důvodů, ale samozřejmě základní servis by tam měl být. Nemám teď v hlavě, jak to přesně bylo, ale výsledky by tam určitě být měly.

Ze všech zdrojů putovaly zprávy o tom, jak jsou Češi v Japonsku oblíbení. Proč si myslíte, že to tak je? A v čem je japonská baseballová kultura specifická?

Pro ně je baseball opravdu národní sport, trochu to souvisí i s jejich národní identitou. Oni ten sport berou vážně a dost nechápali, že turnaj téhle úrovně hrají v podstatě amatéři, i když čeští kluci tohle slovo nemají rádi, oni ho nepoužívají, tvrdí, že co se týče zapálení hry profici. Takže tohle byl ten základ.

A pak velký vliv měl ten náš zápas s Japonskem, kde se stalo hned několik událostí. Zaprvé Češi hráli dobře, takže Japonci viděli, že to nejsou žádný nazdárci. Potom ta reakce Willieho Escaly, když dostal do kolena od Roki Sasakiho, tím, že to vlastně hrdinně ustál a hrál dál. A pak tam bylo pár detailů, že čeští hráči na metách komunikovali s japonskými hvězdami, fanoušci si to fotili, na sociálních sítích to dostávalo další rozměr. A velký vliv měla reakce českého týmu po konci zápasu, kdy oni poděkovali stadionu za podporu, poděkovali soupeři za výkon, zachovali se gentlemansky, uctivě k soupeři, což má v japonské kultuře velký význam.

Mluvil jste o tom, že jste na místě byl s kolegou z Radiožurnálu. Probíhala mezi vámi nějaká spolupráce, nebo jste tam byli jako dvě nezávislé jednotky, jen zkrátka na stejném místě?

Nene, my jsme byli i na jednom pokoji, takže samozřejmě jsme si pomáhali, snažili jsme se kooperovat. Zmínil bych i to, že tým tam měl velmi dobrý mediální tým, který se snažil o obsah

na sociálních sítích a podobně. Takže dělali také rozhovory hned po zápase s hráči. Se všemi těmito lidmi jsme spolupracovali a pomáhali jsme si.

Dokážete říct, kdo byl vašim nejoblíbenějším respondentem? Byl tam někdo, kdo by třeba tu mediální pozornost vyloženě vyhledával, byl nejotevřenější?

Já bych asi jednoho nevypíchl. Tam právě bylo fantastické, že všichni ti kluci chápali, že jsme tam pro ně, abychom o nich psali a ten jejich příběh předali dál. Takže přestože tam určitě byli v nějakém stresu, tohle vůbec nebylo cítit, všichni byli v pohodě, otevření, kohokoliv jsme oslovili, tak se s námi velmi ochotně bavil. Takže všichni bez výjimky nám vycházeli vstříc.

Byla šance se dostat i k japonským hráčům, jejich hvězdám?

To moc ne. Tam zaprvé náš úkol byl jasný, hlavně řešit ten český tým. A pak u těch Japonců je většinou jazyková bariéra. Samozřejmě Japonci byli pod pozorností těch japonských novinářů, tam s nimi už na pákařské tréninky, což probíhá třeba dvě tři hodiny před zápasem, tak na ploše bylo třeba 200 japonských novinářů. Takže rozhodně nebyla šance dělat s nimi nějaké velké povídání. Tyhle možnosti tam byly omezené.

Na webu vyšlo v průběhu března i pár video rozhovorů o jednotlivých členech týmu. Byly točeny na místě, takže jste tam byli jako početnější tým, nebo jste tam byl sám?

Byl jsem tam sám. Ta naše webová televize, my máme v redakci video oddělení, kde s kamerou a s mikrofonom chodí po akcích a snaží se zpracovávat video obsah, který je v současnosti velmi důležitý. Ale tyhle rozhovory, o kterých mluvíte, vznikly už v Česku s předstihem. Na místě měla tým samotná baseballová asociace.

Ještě mě napadá možná poslední téma. Na webu se také objevily online reportáže zápasů českého týmu. Ty jste psal přímo vy ze stadionu, nebo někdo jiný?

Nene, tohle já nedělám. Většinou to funguje tak, protože to je taková specifická práce, která je časově náročná, takže tohle se většinou řeší nějakou externí spoluprací.

Aha. Nemáte přehled o tom, jak to bylo sledované? Dokážu si představit, vzhledem k času většiny zápasů a vysílání na ČT, že si to mnoho lidí nenašlo.

Samozřejmě předpokládám, že ta sledovanost nebyla až taková. Ale je to takový servis pro čtenáře, který se využívá.